

Osud nádeje

V miestnosti prúdil ťažký, chladný vzduch. Už to bude presných päť rokov od ich poslednej stretávky a ona na neho nedokázala zabudnúť. Sedela za dreveným stolom na mäkkej stoličke pri okne. Šum nepokojného mora syčal nepravidelnými tónmi a krdeľ ebenových vtákov prelietal ponad obzor.

Hrdzavé kučery jej poslušne sedeli na pleciach a jej jemné dlane ponorené do kôpky listov boli mierne opreté o písací stôl. Spomínala na prvé stretnutie so šarmantným mladým mužom, kedy sa prechádzali popri širokej trblietavej vode. Spoznali sa rýchlo a náhodou, a obaja vedeli, že sa musia vidieť znovu. Studené večerné vlny bezstarostne, jedna po druhej, prichádzali k pobrežiu a ako zapadalo slnko, jeho krvavý odraz napokon sfarbil aj nekonečnú morskú hladinu. Jemne a trochu hanblivo sa držali za ruky a ona snívala o budúcnosti. Mladík tvrdil, že pochádzal z Dublinu a prišiel navštíviť túto zem, aby si našiel prácu. Bol to veľký človek s ešte väčšími ambíciami. Onedlho, keď sa ostré slnko zmenilo na tmavý mesiac, ju pozval do honosnej reštaurácie, ktorú už raz navštívil.

Spoločne, ruka v ruke, kráčali po šikmých britských uličkách a on premýšľal o budúcnosti. Pomohol jej sňať jej tenký, krémový kabátik, ktorý si len prednedávnom zadovážila od známej z Francúzska. Za pár dní sa stal jej obľúbeným kúskom, pretože dokonale pasoval s dlhými, krajkou lemovanými šatami, ktoré tak rada nosila. Príjemná ani nie hlasná, ani tichá, pomalá hudba ich náhle obklopila, keď vchádzali dnu. Po chvíľke si sadli k prestretému stolu s hodvábnym obrusom. Rozprávali sa a spolu premýšľali o budúcnosti. Zlatá retiazka, ktorú zdedila po svojich rodičoch, sa jej hompáľala na krku. Ľudia odchádzali, prichádzali, milé slová sa im roztápali na jazykoch a jeho uprený pohľad sa striedal s jej pohľadom. Červený rúž bol odtlačený na belasej servítke, na ľavej strane od taniera, a na vyleštenom, priehľadnom pohári so zlatou rukoväťou, ktorý bol ešte pred chvíľou naplnený kvalitným vínom. Rúž nenosila často, len na príležitosti, ktoré pokladala za dôležité. Jeho sivá kravata bola dôstojne zapravená pod obťahnutou čiernou vestou. Z vrecka mu vykukovali drahé, kompaktné hodinky upevnené na striebornej retiazke, ktorá mu siahala až po tretí gombík. Pripomínal jej jej brata. Bol to vážený doktor a poznali ho aj v okolí. Mala ho rada. V detstve si boli blízki, no neskôr sa od rodiny musela presťahovať sem, do prístavnej časti, kvôli práci. Narodila sa v príliš malom meste na to, aby sa uchytila ako herečka. Milovala divadlo, a tak, síce s ťažkým srdcom, obetovala pohodlie bývania s rodinou v rodnom meste za samotu v rušných uliciach.

On sa dobrodružstva nebál. Predtým, ako pricestoval sem, živil sa umením. Maľoval zaujímavé miesta, veci aj ľudí. Dokonca jej sľúbil, že jedného dňa namaľuje aj ju. Bola naozaj krásna. Bola štíhla sťa laň a jej bohaté kadere obtočené okolo krku sa vlnili ako šíre more, ktoré tak veľmi zbožňovala. Plné pery, drobné pehy na špičke nosa a tie najkrajšie azúrovo-modré oči. Usmieval sa. Vždy, keď sa na ňu pozrel, niečo v ňom sa pohlo a okolitý svet a ľudia v ňom akoby onemeli. Chcel s ňou zostať. Každý deň sa zobudiť a nájsť ju, ako pokojne spí vedľa neho. Rozprávať sa s ňou a spolu objavovať svet, ale vedel, že jedného dňa musí znovu odísť. Umelcom ani v prístavnom meste nie je sveta žiť a on túžil po úspešnej kariére.

Spoločne vstali od stola. Bolo načase ísť domov. Nemala rada rozlúčky, vlastne, asi nikto ich nemá rád. Mladý muž sa bez otáľania ponúkol, že pôvabnú slečnu odprevadí domov. On tušil, že dnešný večer sa už nemusí zopakovať a ona snívala o tom, aby trval večne.

Nečakala, že na ďalší deň miesto kytice voňavých ruží alebo sladkej čokolády dostane list. List, v ktorom vysvetlil prečo je to tak a nie onak. Nechápala. Vlhké slzy sa jej spustili po ružových lícach, keď si uvedomila, že už ho nikdy neuvidí, a že tajomné slnko už pre nich nikdy nezažiarí a neodrazí sa od čirej hladiny.

Sedela za písacím stolom a spomínala na minulosť. Všetky okolnosti v jej pamäti splývali, no táto jedna zostala nedotknutá aj päť rokov po jej odohraní. Prišla ďalšia obálka, na pohľad celkom rovnaká ako tá, ktorú obdržala pred piatimi rokmi. S listom však tentokrát dorazilo aj niečo iné. Lístok na loď, za ním, do New Yorku. Tvrdili jej, že ho vlastne nepozná, a že by mala ponuku odmietnuť, no ona nepočúvala. Dostala druhú šancu a tá sa neodmieta,

teda aspoň nie od toho šarmantného muža, ktorého spoznala náhodou. Jej dobrodružná duša, jeho milé slová a ich nevyprchané city zvíťazili. V krémovom kabáte, ktorý zakrýval jej tmavomodré honosné šaty, s červeným rúžom ľahko naneseným na perách a malým koženým kufríkom v ruke, sa vydala do prístavu. Ponáhľala sa, prekračovala kaluže a prebiehala cez cesty, aby prišla načas. Keď konečne dorazila, zhlboka si vzdychla a obľial ju hrejivý pocit pri pohľade na loď, ktorou už onedlho vycestuje na druhú stranu sveta. S vlasmi zviazanými v elegantnom chvoste, s krémovým kabátom, tmavomodrými šatami, červeným rúžom a koženým kufríkom v ruke sa milo usmievala, keď nastúpila na palubu lode dúfajúc, že dnešným dňom sa začína jej nový život.

Písal sa 10. apríl 1912, stála na hornej palube plná očakávania, vietor sa jej hral s vlasmi a zrovna počúvala šum vody, keď Titanic zdvihol svoje kotvy v ústrety svojmu osudu.

Dominika Havlíková, 16 rokov, Gymnázium, Školská 387, Dubnica nad Váhom